

esse in Deo perfectiones ex natura rei distinctas, A & consequenter accidentarias.

X.

Ad obiectiōnem respōdetur, non tm accidēt a reāle distincta, sed ē, q̄ ea, quę sunt modi verē dī stincti a rebus quā afficiūt, fieri in huiusmodi re bus per verā efficientiam. i. per propriā actiōne, si sint modi aduētiti & extranei, vel saltē quia cū ip̄a re sūt, ac ea sunt per internā resultantiam, si sint modi intrinseci, & quasi pprię passiones. Primū ostēdi facile potest inductiōne, nam ter minus motus localis per verā efficientiam fit, & rerū artificialiū vera eff. actiō, & tm per has & similes actiōnes nō sūt res distinctę, sed modi; idēq; multi existimāt de qualitātū intēsiōne, & de rarefactiōne quātitatis esse id probabilius. Et ratio est, quia hi modi verē sunt aliquid reale: ergo si antea nō erāt, verā efficientē cām & actiōnem requirunt, vt esse incipiāt. Et ex hac priori parte, p batur facile posterior, nā modus qui necessariō est cōiunctus cū re, si per eandē actiōne fit cum ipsa re, necesse est vt verā habeat cām efficientē, quō fit in hābio accidētis cū ip̄o accidēte: si verō nō fit eandē actiōne, ergo ordine naturę supponi factā rem, cuius est modus; ergo vt tali rei talis modus adeatur, necessaria est aliqua efficientia.

XI.

Hinc ergo ad diuina ascēdēdo, si intelligētur diuina substantia vt sic per se existens sine vlla actiōne, quia est suū esse: non tm ita ex se habere oēm intrinsecū, & reālē modū essēdi, sed aliq̄ ad iūgi illi posse, necessariū planē esset talē modū per aliquā efficientiā fieri, saltē s̄m naturālē resul tantia. Nec minus necessaria est cōpositiō, ac effi cientia, nā cōpositio reuera nil aliud est, quā dī stinctiōrū cōiunctio per reālē vnionē; modus autē vnitur rei cuius est modus, & est aliquid actualiter ab ipsa distinctum; ergo ex vtroq; resultat ali quid in re verē cōpositū. Et cōfirmatur, quia si se pariet talis modus a re quam afficit, vel re ipsa, vel cogitatione, intelligi non potest, quin illa res simplicior maneat, quam sit illud constitutum ex re & modo; ergo negari non potest, quin illa sit aliqua cōpositio in re ipsa, quāuis non sit tāta, ex rebus distinctis: sicut distinctio modalis, vera distinctio est in re, quāuis non tanta, quanta in ter res distinctas.

SECTIO VI.

An attributa Diuina sint proprietates Dei, vel de eius essentia.

I.

L T E R A obiectio duas petit & graues Theologicas q̄ones, scilicet de dī stinctiōne diuinorū attributorū, & de actibus libens Dei: hæc postērior infra est latē tractāda in sect. 9.

In præsentī dicemus de priori, quantum ratione naturali definiri poterit.

Resolutio.

II.

O M N I N O ergo dicendū esse, attributa Diuina, quatenus aliquid reale, & positū dicunt in Deo, neque inter se distingui actualiter in re ipsa, neque à Dei essentia. Quam sententiā D. Tho. docuit 1. p. q. 13. art. 4. & in 1. d. 2. q. 2. vbi etiam Dur. Rich. Ochā, & Gabr. Capr. & Greg. d. 8. Matfil. q. 12. Henr. quodlib. 5. q. 1. Et sine du

D. Thom. Durand. Richard. Ochan. Capr. Matfil. Henr. quodlib. 5. q. 1. Et sine du

bio est cōis inā antiquorum Patrum, Dionys. Leon. Aug. & Ansel. & aliorū quos citauimus: non enim solū negat esse in Deo accidentaria, sed ē docent hæc nomina, quę in nobis significāt acci dētia, in Deo significare essentia eius: & iō etiam addunt non solū concreta, sed etē abstracta talū nominum de Deo prædicari. Vnde elegāter Leo Papa [Nemo hominū veritas, nemo sapiētia, nemo iustitia est, sed multi participes sunt veritat̄ s, sapiētię, atq; iustitię; solus autē Deus nullius parti cipationis est indigēs, de q̄ o quidquid dignē vt cunq; sentitur, nō qualitas est, sed essentia.] Sic et Athanas. oratione cōtra idola in fine: [Per se est illa ipsa potētia Patris, illa lux, illa veritas,] & c. Et hic modus loquēdi per abstracta, est frequentis. in alius Patribus, imo & in Scripturis, vbi Deus dī vita, veritas, sapiētia, & c. Ioan. 1. 4. 1. ad Cor. 1. & 1. Ioā. 5. Ac deniq; existimo id planē sequi ex illa dēfinitione fidei, quę docet Deū esse oīno simpli cē, in c. Firmiter. de sum. Trin. & fid. Cath. Vide Dionys. 5. c. de diuin. nominib. Irenæū lib. 2. con tra hæres. 1. 8. Iustin. q. 144. Cyril. Alex. 1. The sauri, c. 8. Aug. 11. de Ciuit. c. 10 & lib. 12. c. 2. & 6. de Trin. c. 7 & 15. de Trin. c. 6. Bernard. lib. 5. de consil. ad Eugen. & sem. 80. in Cantica, vbi etiam refert R hemenis Concilium.

Sed omīssis Theologicis fundamentis, existi mo rationibus posse euidenter veritatem hęc dē monstrari. Primo à priori ex dētis de perfectiōe p̄mi entis: ostensum est in ex co q̄ est suū esse per essētiā, essentialiter esse inuicē perfe ctum, & in ip̄iomet suo esse oēm perfectiōnem claudere: ergo sicut per ēt ones eminenter in Deo contentę prout in ip̄o sunt, non sunt aliud ab eius essentia, ita perfectiōnes simpliciter, quę in Deo sunt formaliter, & attributa eius a nobis dicuntur, non sunt aliud ab eius essentia. Quā rationem paulō inferius vrbegimus ac declarabi mus. Secundō ab inconuenientibus dētis, quia non possent tales perfectiōnes conuenire Deo sine aliqua vera cōpositiōne & naturali resultatiā, potētiāte & aliis imperfectionibus: nec video quid deesset his attributis ad verā tōnem propria rum passionū, si ad hunc modū Deo adhare rent. Quapropter et Philosophi intellexerūt hūc modū distinctiōnis & cōpositiōnis alienum esse à diuina perfectiōne, vt ex Arist. colligitur 12. Me ta. 37. ex 39. & 51. quem Græci & Arabes secuti sunt, vt in sequenti et videbimus. Idem fenserat Plato in Phædone, & in Timæo, & Alcinoūs ex doctrina eius scriptit illa verba egregia, quę retu lit Ludonicus Vruēs ad 6. cap. Augustin. in lib. 8. de Ciuit. [Idem Deus ipse, supremus, æternus, inef fabilis, se ip̄o perfectus, diuinitas, essentia, ratio, veritas, harmonia. Neque verō hæc ita dinome ro, vt inter se ipsa disingā, imo vt vnū potius cū ta cōsidero.] Q̄ apropter credibile nō est Scōiū re ipsa ab hac cetera doctrina discrepasse, sed alio sentit vsū fuisse noīe dī stinctiōnis formalis, et ex natura rei, vt superius tractādo de dī stinctiōni bus indicauimus, & moderni eius discipuli latius tradunt, ad nos. n. nunc non spēctat quid ille ten serint examine. Argumenta verō, quę de hac re à Theologis tractantur, vel solū nituntur in nostro modo concipiēdi, & soluuntur facile ex his quę supra diximus de dī stinctiōne nature vni uersalis à particularibus, vel si quę sunt propria

Concludo probatur ratione p̄mi talis.

Ar. 6. Vide Capr. in 1. d. 3. q. 4. artic. 1. Plato. Alcinooth.